

[Poul Møller.]

land formentlig ikke har andre til at støtte sig i bestræbelserne for at lette spændingsforholdet mellem Østeuropa og Vesteuropa end netop præsident de Gaulle. Han har ganske vist tilsyneladende ikke opnået noget i den henseende under sin rejse til Polen, og Polen er vel nok det land, der i den henseende er toneangivende for de tyske interesser. Det siges så tit, at Tyskland kan bare anerkende Oder-Neisse grænsen. Jeg vil gerne sige hertil, at vi kan ikke herhjemme bedømme, om anerkendelse af Oder-Neisse grænsen vil føre til nogen indrømmelse over for Tyskland eller bare føre til et forbedret klima, så tyskere i Østtyskland og Vesttyskland i højere grad kan komme til at leve sammen, komme til at besøge hinanden, komme til at fjerne sektorgrænsen som den skillelinje, den er i dag. Jeg tror, at med den politik, Kiesinger-Brandt koalitionen har valgt, er det klogeste, der overhovedet kan ske fra dansk side, at man lader dem selv bedømme, når de så aktivt går ind i denne politik, hvornår tidspunktet er kommet for en anerkendelse af den grænse mellem Tyskland og Polen, som vel i alle tilfælde må anerkendes en dag som grundlag for den fremtidige europæiske ordening.

Siden udenrigsministeren gav sin redegørelse her i tinget, har vi jo oplevet en ny krise i det østlige Middelhav, og den er vel ikke afspændt endnu; jeg vil gerne spørge, om udenrigsministeren i dag er i stand til her i denne debat at give os oplysninger eller vurderinger af denne krises forløb. Som det allerede er sagt, er det jo i sig selv en alvorlig trussel for freden, men det er jo også særdeles alvorligt, at det er to medlemslande af Atlantpagten, der her står over for hinanden.

Vi er jo også selv stærkt interesseret i denne strid om Cypern, fordi danske soldater er dernede i FN-styrken, i FN's fredskorps, på samme måde som vi deltog i styrken i Gaza, i Mellemøsten. Det giver jo anledning til at se, hvordan disse FN-styrker kan konservere et problem, kan

låse det fast et stykke tid, men hvis de, der har bragt disse styrker i verden, ikke magter at følge det op med politiske løsninger, tage fat på de politiske løsninger, så kan disse styrkers tilstedeværelse ikke i det lange løb løse problemet, så bryder det ud igen en dag. Det var det, der skete i Mellemøsten; man nærmede sig ikke en løsning på problemet; styrkens oprettelse og styrkens fastholdelse i området gjorde måske, at man tværtimod betragtede det som noget af en hovedpude, at nu havde man fred for det problem, styrken var der jo og skilte parterne ad. Og på samme måde i Cypern; det har nu stået på i godt 3 år, siden vores styrke kom derned sammen med andre landes soldater, og det har vist sig, at det ikke har løst og ikke har kunnet løse problemet. Jeg siger ikke dermed, at det er forkert, at vi sendte denne styrke derned; jeg siger kun, at vi må ikke tro, at styrkernes oprettelse løser problemet. Vi har set det i Det mellemste Østen, og vi har nu set, hvordan forhandlingerne, siden vi sidst havde udenrigsdebat, i Det mellemste Østen bliver forsinket; det, som jeg er enig med hr. Per Federspiel om er en ganske simpel nødvendighed for at få en fred: at der kommer forhandlinger direkte mellem de implicerede parter, sker tilsyneladende ikke, fordi militære forsyninger til de arabiske lande, især til Den Forenede Arabiske Republik, naturligvis medfører, at disse i stedet for at acceptere en forhandlingsløsning og gå til forhandling med Israel lurer på en revanche og derfor ikke vil og ikke ønsker at bringe den krig, man har tabt, til en afslutning. Det er den samme taktik, som man ser i Vietnam; man siger nej til forhandling, stiller stadige krav til modparten, som hele tiden til gengæld tilbyder forhandling.

Ja, det er selvfølgelig kun ganske enkelte verdenspolitiske problemer, der kan berøres i disse indlæg i denne udenrigsdebat, men derfor kan det vel alligevel være nyttigt at trække synspunkterne op.

Med hensyn til nedrustningsspørgsmålene